Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1904 — Ἀριθ. 807

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κα ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διεύθυν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματόσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέος τοιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ζωγράφοι καὶ ὄχι καλλιτέχναι. — Ἡ Ἑκατονταετηρὶς τοῦ Ναπολεοντείου κώδικος (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). — Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν (ὑπὸ δος Σταυρούλας Στ. Γεωργακοπούλου). — Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου. Ἡ Βενετία. ΣΤ'. — Γυναικεία νομοθεσία ἐν Δανίᾳ. - Γράμματα περὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς μαγειρικῆς. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ἁγιογράφοι ἤθελα νὰ εἰπῶ. Εἶναι τὸ μόνον εἶδος τῆς Τέχνης, τὸ ὁποῖον δὲν ἐθεωρήθη αἰσχρὸν καὶ βέβηλον ἀπὸ τὸν μεσαιωνικὸν πολιτισμόν μας, καὶ τὸ ὁποῖον ἤρκεσεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς ἀνάγκας καὶ αἰσθητικὰς ἀξιώσεις τῶν Ἑλλήνων χριστιανῶν.

Οἱ σημερινοὶ ζωγράφοι μας ἔμειναν λοιπὸν ἁγιογράφοι καὶ ἐκ κληρονομικότητος καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας καὶ ἐκ χριστιανικῆς εὐλαβείας. Τὸ σῶμα, τὸ ἀνθρώπινον σῶμα μὲ τοὺς μῦς καὶ τοὺς τένοντας καὶ τὰς κλειδώσεις καὶ τὰς ἁπαλότητας καὶ τὰς σαρκικὰς ἁβρότητας, τὸ σῶμα μὲ τὸ κάλλος τῶν γραμμῶν καὶ τὰς ἀντανακλάσεις τῆς ζωῆς καὶ τὰς ἐξωτερικεύσεις τῆς ψυχῆς ἔμεινε δι' αὐτοὺς ἡ σὰρξ τῆς ἁμαρτίας, πρὸ τῆς ὁποίας τρέπονται εἰς φυγὴν ὡς ἅγιοι τοῦ Παραδείσου.

Ὁ κ. Π. Γιαννόπουλος ἀνεζήτει τελευταίως εἰς μίαν σειρὰν ὡραίων περὶ Τέχνης μελετῶν του τὴν σωματοφοβίαν τῶν σημερινῶν ζωγράφων μας εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς Γαλλικῆς Τέχνης. Ὁ κ. Γιαννόπουλος, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς μελέτας του αὐτὰς εἶπε καὶ ἀπεκάλυψε τόσας ὡραίας ἀληθείας, ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν τῆς παθήσεως τῶν ζωγράφων μας. Ἄλλως τε ἐκεῖνος ὡμίλησε, νομίζω, περὶ ἑνὸς μόνον, ἴσως περὶ τοῦ καλλιτέρου, ἐνῷ ἐδῶ πρόκειται διὰ τοὺς καθηγητάς, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζει ὡς ἐπισήμους ἡ μισθοδοτοῦσα αὐτοὺς ἐπίσημος Ἑλλάς.

Λοιπὸν μὲ ὅλας τὰς Γαλλίας καὶ Γερμανίας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀξιοῦν ὅτι ἐτελειοποιήθησαν ἔμειναν καὶ εἶναι οἱ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπόγονοι τῶν χριστιανῶν Βυζαντινῶν ἁγιογράφων. Τὸ γυμνὸν τοὺς τρομάζει. Ἡ ζωὴ τοὺς φοβίζει. Ἡ σὰρξ τοὺς σκανδαλίζει. Δι' αὐτό, ἄλλως τε καὶ τὸ πρόσωπον ἀκόμη, εἰς τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην κατέγιναν, εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἓν σχῆμα στρογγυλὸν ἢ ὠοειδές, ἀλλὰ χωρὶς ζωήν, χωρὶς χρῶμα, χωρὶς ἔκφρασιν. Ἀπὸ τὰ μάτια, εἴτε ἀμυγδαλωτὰ εἶναι, εἴτε μεγάλα, εἴτε γαλανὰ καὶ στακτερὰ καὶ μαῦρα, λείπει ὁ σπινθὴρ τοῦ ψυχικοῦ φωτός, λείπει ἡ ἔκφρασις μιᾶς ζωῆς ἐσωτερικῆς, μιᾶς θελήσεως ἐπὶ τέλους καὶ μιᾶς δυνάμεως ἀνθρωπίνης. Ἀπὸ τὰ χείλη, ὅσον καὶ ἂν εἶναι γραφικὰ καὶ καλοκομμένα λείπει ἡ δροσερότης, τὸ σφρῖγος, ἡ ἁβρότης, ὁ ἐσωτερικὸς μηχανισμὸς εἰς ὃν ὀφείλονται τὰ πάθη, ἀπὸ τὰ ἀθωότερα, τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα ὡς τὰ μᾶλλον τρικυμιώδη, τὴν ἀγάπην, τὸ μῖσος, τὴν ὀδύνην, τὴν ὀργήν.

Οἱ ζωγράφοι μας λοιπὸν ἔμειναν καὶ εἶναι ἁγιογράφοι. Τὸ σῶμα τοῦ μοντέλου των εἶναι ἁπλῶς ἕνας βαθμὸς Τέχνης ἀνώτερος, μία ἀνάγκη ἀηδής, μία ἄσκησις δυσάρεστος, ἄνευ τῆς ὁποίας δίπλωμα καὶ μισθὸς ἔπειτα δὲν δίδονται. Ἔτσι ἠσθάνθησαν ἕως τώρα τὴν Τέχνην, ἔτσι τὴν ἐφήρμοσαν, ἔτσι τὴν ἐξεμεταλεύθησαν.

Αἴφνης ἕνα πρωὶ εὑρέθησαν πρὸ ἑνὸς μοντέλου ἐνώπιον γυναικῶν. Τὸ γυμνὸν διὰ πρώτην φορὰν ὡμίλησεν εἰς τὰς αἰσθήσεις των. Ἡ σὰρξ διὰ πρώτην φορὰν ἐσφρίγησε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των μὲ τὸ σφρῖγος τῆς ζωῆς, αἱ γραμμαὶ καὶ αἱ στρογγυλότητες διὰ πρώτην φορὰν ἐφάνησαν ἐμψυχούμεναι, τὸ μοντέλο τοὺς ἐπαρουσιάσθη τέλος ὄχι ἄγαλμα

νεκρὸν πλέον, ἀλλ' ἄνθρωπος μὲ ζωὴν καὶ αἷμα καὶ νεῦρα καὶ σάρκας.

Καὶ οἱ ζωγράφοι μας, οἱ ἁγιογράφοι μας, ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἐξεπλάγησαν, ἐτρόμαξαν, ἐσκανδαλίσθησαν καὶ μόνον ὅτι δὲν ἐπέταξαν τὰ πινέλλα των κατὰ γῆς διὰ νὰ τραποῦν εἰς φυγήν· ὁ ὑπὸ τὴν σάρκα κάθε ἀνδρὸς ἀξέστου κοιμώμενος σάτυρος ἀφυπνίσθη μέσα των, τὸ αἷμα ἐκυκλοφόρησε ταχύτερα καὶ ἔντρομοι διὰ τὸ πάθημα συνῆλθον κρυφὰ κρυφὰ καὶ ἐσύνταξαν τὴν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἀναφοράν των.

«Ἔξω αἱ γυναῖκες! Κάτω αἱ γυναῖκες! Ἡ παρουσία των εἶναι σκάνδαλον, ὑπονομεύει τὴν ἠθικήν, παραλύει τὴν ἀρετήνμας». Καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ συγκίνησιν καὶ ἀγανάκτησιν πολλῶν ἁγίων Ἀντωνίων μαζὶ ἐπερίμεναν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος θὰ συνεταράσσετο, ὡς αὐτοί, ὅτι οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι καὶ οἱ γονεῖς καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ συνεμερίζοντο τὰ αἰθήματά των καὶ ὅτι αἱ καλλιτέχνιδες θὰ ἐστέλλοντο ὀπίσω εἰς τὸ νοικοκυριό των διὰ νὰ ἀσκῶνται εἰς ἔργα ὑπηρετικὰ μᾶλλον, παρὰ ὡραῖα καὶ δημιουργικά.

Ἀλλὰ τὸ εὐχάριστον καὶ παρήγορον εἶναι ὅτι ἂν αὐτοὶ ἐγεννήθησαν, εἶναι καὶ μένουν ἁγιογράφοι φανατικοὶ καὶ πολέμιοι ἀμείλικτοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὡραιότητος καὶ τῆς σαρκός, ὁ ἄλλος κόσμος χάρις εἰς τὴν μηδαμινὴν ἐπ' δρασιν των, ἔχει μείνει Ἑλληνικός, δηλαδὴ ἀντιλαμβανόμενος τὴν Τέχνην, ὅπως τὴν ἀντελαμβάνοντο οἱ Ἕλληνες, ὡς μίαν θεότητα μυσταγωγὸν καὶ ἱεροφάντιν, ὡς μίαν δύναμιν ἀληθείας καὶ ζωϊκῆς τελειότητος, ὡς ἕνα παράγοντα ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοὺς ἀπροσίτους κόσμους τοῦ ἀπολύτως καλοῦ καὶ τοῦ ἐντελῶς ὡραίου.

Καὶ δι' αὐτὸ ὁ ἄλλος κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς καλλιτεχνικῆς ἐνδείας καὶ τῆς αἰσθητικῆς γυμνότητος τῶν ζωγράφων μας. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως—καλλιτέχνης ἐκ καταγωγῆς, ἀφοῦ εἶναι Κερκυραῖος—ἐμειδίασε· καὶ δι' αὐτὸ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου ἠγανάκτησε καὶ δι' αὐτὸ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς ζωγραφικῆς διεμαρτυρήθησαν.

Τὸ πάθημα ἦτο φοβερὸν καὶ ἡ ἀποκάλυψις ἀποκαρδιωτική. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ κάθε πάθημα γεννᾶται πάντοτε καὶ ἓν μάθημα καὶ ἀπὸ κάθε ζημίαν ἓν κέρδος οἱ ἁγιογράφοι τοῦ Πολυτεχνείου μας ὑπάρχει ἐλπὶς τώρα, ὅπου εἶδαν τὰ μοντέλα των μὲ ἄλλα μάτια καὶ μὲ ἄλλην ζωὴν νὰ κατορθώσουν νὰ τὰ μελετήσουν καὶ νὰ τὰ ἀποδώσουν διαφορετικὰ ἀπὸ πρίν. Ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι μὲ τὸ τόνεον φῶς, τὸ ὁποῖον ἡ παρουσία τῆς γυναικὸς ἐσκόρπισεν εἰς τὰ μοντέλα των οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ξύλινα πόδια καὶ τὰ κήρινα κεφάλια καὶ τὰ ἀποκρυσταλλωμένα μάτια καὶ χείλη, τοὺς ὁποίους εἰς κάθε Ἔκθεσιν θαυμάζομεν εἰς τὸν Παρνασσὸν θὰ μετουσιασθοῦν καὶ ἐμψυχωθοῦν καὶ λάβουν κάποιαν ζωήν, ἔστω καὶ ἐντελῶς σαρκικὴν καὶ χυδαίαν, ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀφύπνισις τινῶν καθηγητῶν—διότι εὐτυχῶς δὲν εἶναι ὅλοι—εἰς τὴν Τέχνην.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΙΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Ἔχομεν τὴν συμπαθῆ μανίαν νὰ ἑορτάζωμεν τὰς ἑκατονταετηρίδας. Οἱ ἄνθρωποι σπανίως φθάνουν εἰς τὸ ἑκαστὸν ἔτος των καὶ κατὰ συνεπείαν σπανίως παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία ἑκατονταετηρίδος ζώντων. Ἀλλ' εἰς ἀποζημίωσιν ἑορτάζονται ἑκατονταετηρίδες τῶν γενεθλίων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἑκατονταετηρίδες τοῦ θανάτου των.

Σήμερον πρόκειται νὰ πανηγυρισθῇ ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Κώδικος, τοῦ ὡραίου αὐτοῦ Ναπολεοντίου Κώδικος, τὸν ὁποῖον ἡ Εὐρώπη μᾶς ἐζήλευσεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε χῶραί τινες αὐτῆς νὰ τὸν υἱοθετήσουν πρὸς μεγάλην δόξαν τῶν ἰδεῶν τοῦ Ναπολέοντος.

Μία ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων ἰδεῶν τοῦ Ναπολέοντος εἶναι ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἴδους, διὰ τὴν παρασκευὴν σαρκῶν πρὸς βορὰν τῶν πυροβόλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ μόνον ἱδρύθη ἡ δυναστεία τοῦ Βοναπάρτου. Πλὴν τοῦ προορισμοῦ των αὐτοῦ αἱ γυναῖκες διὰ τὸν Ναπολέοντα εἶναι ἀνωφελεῖς, ἂν ὄχι ἐπιβλαβεῖς.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰ Γαλλικὰ ἤθη δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν μέγαν αὐτοκράτορα νὰ τὰς κλείσῃ εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὅπως ἐν Τουρκίᾳ. Ὅπως δήποτε ὅμως πολυτέλειαν ἐθεώρησε καὶ τὴν ἐκπαίδευσίν των καὶ τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν κυριότητα τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τῆς περιουσίας των. Δι' αὐτὸ οἱ νόμοι του ἔθεσαν τὸν πλοῦτον τωνεἰς τὴν διάθεσιν τῶν συζύγων, ἢ ἔθεσαν καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τούτων.

Καὶ ὅμως σήμερον καλοῦνται καὶ αἱ γυναῖκες νὰ λάβουν μέρος εἰς πανηγυρισμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ Κώδικος αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος τὰς παρέδωκε μὲ δεσμευμένας χεῖρας εἰς τὴν αὐθαιρεσίαν τῶν ἀνδρῶν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι καὶ ἡμεῖς αἱ Γαλλίδες καὶ αἱ γυναῖκες τῶν χωρῶν, ὅπου ἐπεβλήθη ὁ ἀπηρχαιωμένος Κῶδιξ ὀφείλομεν νὰ ἐξεγερθῶμεν καὶ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τῆς συνεχίσεως τῆς ἀπαισίας ἐφαρμογῆς του.

Κάθε ἄνθρωπος μὲ καρδιάν, κάθε ἄνδρας ἀμερόληπτος καὶ λογικὸς θὰ τεθῇ μὲ τὸ μέρος μας καὶ θὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας, ἥτις ἀφίνει τὸ ἥμισυ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἄλλου ἡμίσεος.

Ἐν τούτοις εἶναι ἀνάγκη νὰ καθορισθῇ ὁ τρόπος, καθ' ὃν θὰ ἐκδηλωθῇ ἡ ἀντικωδικὴ αὐτὴ διαμαρτύρησις. Ὑπάρχουν αἱ προτείνουσαι νὰ καῇ ἐπισήμως δημοσία ἐν ἀντίτυπον τοῦ Κώδικος κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν.

Ἡ ἰδέα δὲν εἶναι κακή. Ἀλλ' ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι εἷς τόμος ὀλιγώτερον, θὰ ὠφελήσῃ μόνον τὸν βιβλιοπώλην, ὅτι οἱ Ναπολεόντιοι κώδικες κυκλοφοροῦν εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων, καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ πυροληθοῦν καὶ ἐξαφανισθοῦν ὅλοι, τότε ἡ ἰδέα δὲν εἶναι πρακτική, καὶ μόνον δύναται νὰ προκαλέσῃ μικρὸν σκάνδαλον.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ κῶδιξ, τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὸ ὑπηγόρευσε, τὸ τυρανικὸν πνεῦμα τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τῆς ἀδικίας, τὸ πνεῦμα τὸ πολεμικὸν τοῦ μανιακοῦ ἀνδρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερτάτη πρὸς τὴν γυναῖκα περιφρόνησις ὠφείλετο εἰς τὴν ἀδυναμίαν της νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς μάχας.

Πρέπει λοιπὸν νὰ διαμαρτυρηθῶμεν μετὰ σοβαρότητος καὶ ἀξιοπρεποῦς ἠρεμίας ἐναντίον τῶν ἀδικιῶν τῆς νομοθεσίας αὐτῆς, ἧς θύματα εἶναι αἱ γυναῖκες. Ἡ διαμαρτυρία αὐτὴ ὤφειλε νὰ διαβιβασθῇ εἰς τοὺς διοργανωτὰς τῆς ἑκατονταετηρίδος καὶ νὰ κυκλοφορήσῃ παντοῦ, ὅπου τὸ ἄδικον σύστημα ἐφηρμόσθη.

Καὶ ἐπειδὴ σήμερον ὑπάρχει μεγάλη μερὶς ἀνδρῶν λογικῶν καὶ δικαίων, ἡ ὁποία συμπαθεῖ πρὸς τὰς ἰδέας μας καὶ τάσσεται συνήγορος εἰς τὰς τάξεις μας, πιθανὸν νὰ κατορθωθῇ τι ὑπὲρ ἡμῶν. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ κώδικες οἱ ὁποῖοι θὰ σημάνουν τὴν ἑκατονταετηρίδα θὰ εἶναι οἱ προάγγελοι τοῦ τέλους τοῦ κώδικος αὐτοῦ. Ἑκατὸν ἔτη ζωῆς, ὅταν αὕτη χρησιμεύῃ διὰ νὰ γίνεται τὸ κακόν, εἶναι πολύ. Ἂς ἐλπίσωμεν λοιπὸν εἰς τὸ τέλος της, ἀφοῦ ἄλλως τε πρὸ πολλοῦ ἤρχισεν ἡ ἀκρωτηρίασις της. Ἂς τὸν κηδεύσωμεν τάχιστα καὶ ἂς τὸν ἀντικαταστήσωμεν μὲ σύστημα νομοθεσίας, συμφωνότερον μὲ τὸ Ἀνθρώπινον Δίκαιον καὶ μὲ τὴν Ἀλήθειαν.

Παρίσιοι **Μαρία Μαρτὲν**

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Δὲν ἠξεύρω ἂν ὁ τίτλος τοῦ παρόντος συμφωνῇ μὲ τὴν πραγματικότητα, διότι ἂν καὶ ζῶμεν εἰς Ρωσσικὴν πόλιν. ὅμως τὸ ἥμισυ τῶν κατοίκων εἶναι Ἑβραῖοι καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Ρῶσσοι καὶ χριστιανοὶ Ἀνατολῖται ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ὡς ἐκ τούτου δὲ, ἐὰν θελήσῃ τις νὰ κάμῃ μίαν γενικὴν περιγραφὴν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων θὰ δυσκολευθῇ πολύ.

Τὸ μόνον ἐντούτοις, τὸ ὁποῖον ἐκπλήττει ἐν γένει εἶναι ἡ ἐλευθερία μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ρωσσὶς γυνὴ διάγει τὸν βίον της εἰς πᾶσαν ἡλικίαν· νεᾶνις καὶ μαθήτρια ἀκόμη περιφέρεται παντοῦ μόνη της, εἰς τοὺς περιπάτους, εἴτε ἐν συνοδείᾳ καὶ ἄλλων φίλων της, πολλάκις δὲ καὶ ἀρρένων, μὲ τὰ βιβλία ὑπὸ μάλης καὶ τὴν ἀπαραίτητον μαύρην ἐμπροσθέλαν της· ζωηρά, ἀφελὴς χαρίεσσα, κατακόκκινη πάντοτε ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸν καθαρόν, τὸν ὁποῖον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας καταπίνει, εἴτε μὲ βροχήν, εἴτε μὲ χιόνας, εἴτε μὲ ἥλιον, παντοῦ θὰ τὰς συναντήσετε. Πολλάκις τὸ μάθημά των τὸ μανθάνουν εἰς τὸν μῶλον καθήμεναι εἰς ἕνα θρανίον, ἢ εἰς τὸν δημόσιον κῆπον, χωρὶς καμμίαν ἐπίβλεψιν πατρικὴν ἢ μητρικήν. Εἰς ἡμᾶς δὲ τοῦτο κάμνει μεγάλην ἐντύπωσιν, καὶ μάλιστα εἰς ἡμᾶς τὰς γυναῖκας τῶν ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀνεπτύχθημεν εἰς τοὺς ἐλεεινοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ σχολείου, κύπτουσαι ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας εἰς ἀνόητον κουραστικὴν μελέτην καὶ εἰς ἔτι ἀνοητότερα ἐργόχειρα.

Εἰς ἡμᾶς, αἱ ὁποῖαι διατηροῦμεν εἰσέτι μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὴν ἀνατολικὴν συνήθειαν, ἡ ἐλευθερία αὐτὴ τῶν ρωσσίδων δεσπινίδων μᾶς ἐμβάλλει εἰς σκέψεις. Ποῖαι ἄρά γε ἐννόησαν καλλίτερον τὸν κόσμον, αἱ ἰδικαί μας κόραι αἱ ἐντροπαλαὶ καὶ κοκκινίζουσαι εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπου θὰ πέσῃ ἐπάνω των, αἱ μὴ ἐξερχόμεναι πέραν τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας των, ἐὰν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός των, ἢ αὐταὶ ἐδῶ αἵτινες παντοῦ ἐλεύθεραι περιφέρονται χωρὶς καμμίαν ἐπίβλεψιν;

Ἐγὼ, ὁμολογῶ, εἰλικρινῶς, ὅτι τὰς ζηλεύω καὶ τὰς μακαρίζω διὰ τὴν ὡραίαν ζωήν, ὅπου περνοῦν καὶ διὰ τὴν νεότητα, τὴν ὁποίαν χαίρονται. Αὐταί μοῦ φαίνεται ὅτι πετοῦν εἰς ὡραίους καὶ ἁρμονικοὺς κόσμους ἐνῶ ἡμεῖς ἕρπομεν εἰσέτι. Ἂν καὶ δὲν ἠδυνήθην ἀκόμη τὴν ἐν γένει ζωὴν τὴν ὁποίαν κάμουν νὰ μελετήσω καὶ εἰς θέσιν δὲν εἶμαι πρὸς τοῦτο, ἐκ τῶν ὀλίγων ὅμως διέκρινα ὅτι αὗται μᾶλλον πολυμαθέστεραι τῶν ἰδικῶν μας εἶναι καὶ περισσότερον κοινωνικῶς ἀνεπτυγμέναι, ὥστε νὰ γνωρίζουν πῶς νὰ κρατοῦν τὸ γόητρον τῆς γυναικὸς ὑψηλὰ μὲ ὅλην τὴν παραλυσίαν ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸν λαὸν ἐδῶ. Αὗται ἐννοοῦν νὰ ἀναπτυχθοῦν καλῶς, ὥστε νὰ καταλάβουν ἀργότερα θέσιν τινὰ βιοποριστικήν, ἀδιάφορον εἰς ποίαν τάξιν ἀνήκουν. Τοῦτο δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ συνάζουν ἀρκετὰ ρούβλια κατὰ μῆνα διὰ τὰ ἰδιαιτερά των ἔξοδα, μ' ὅλον ὅτι ἡ πολυτέλεια ἐδῶ εἶναι ἄγνωστος εἰς τόν πολὺν κόσμον. Ἀλλὰ ἡ ρωσσὶς ἐννοεῖ νὰ περάσῃ τὴν ζωήν της καλά, τρώγουσα καὶ πίνουσα ἐν ἀφθονίᾳ καὶ διασκεδάζουσα. Ἐκ τοῦ σχολείου της ἀκόμα μανθάνει ὡς κύριον μάθημα τὸν χορὸν καὶ δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα, ἀλλὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ καμμίαν εὐκαιρίαν χοροῦ νὰ παρέλθῃ.

Πολλάκις ἐξοδεύει ὅσα καὶ ὅσα διὰ ὑπάγῃ ὀκτὼ ὥρας σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην, ἁπλῶς διότι ἐκεῖ ἔχει λέσχην καὶ δίδεται χορὸς· καὶ ἐπιστρέφουσα εἶναι ζωηροτέρα καὶ ἀκούραστη εἰς τὸ ἔργον της.

Προχθὲς ἐνθυμήθην τὴν κυρίαν Λασκαρίδου καὶ σᾶς εἰς τὸ περισυνὸν Συνέδριον, ὅταν ἐφωνάξετε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων σας, νὰ λείψουν αἱ ἀσθενικαὶ ἐξετάσεις ἀπὸ τὰ σχολεῖά μας. Σᾶς ἐνθυμήθην, λέγω, προχθές, ὅταν ἐρώτησα ἕνα μαθητὴν τοῦ γυμνασίου καὶ μίαν γυμναζίσταν, κατὰ ποίαν ἐποχὴν θὰ κάμουν ἐξετάσεις· καὶ μοῦ ἀπήντησαν ὅτι οὐδέποτε κάμουν ἐξετάσεις αὐτοί. Καὶ σᾶς ἐνθυμήθην τότε καὶ ἐσκέφθην ὅτι ὑπάρχει ἴσως ἐλπὶς νὰ ἀναπτυχθῶμεν καὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἀνυψωθῶμεν, ἀφοῦ ἔχομεν τοιαύτας ἀντιπροσώπους, αἱ ὁποῖαι ἠννόησαν τὸν προορισμόν μας καὶ ἐργάζονται πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ φύλου μας.

Ἴσως θὰ σᾶς ἐκούρασα, φιλτάτη κυρία, μὲ τὴν φλυαρίαν μου καὶ θὰ σᾶς ἀφήρεσα ἀδίκως στιγμὰς ἀπὸ τὴν πολύτιμον ὥραν σας, πλὴν τὸ θεωρῶ ἔγκλημα νὰ μὴν σᾶς ἀναφέρω τι περὶ τῶν Ἑλληνίδων τῆς Νοβορροσίσκης, ἀφοῦ τόσας γραμμὰς ἀφιέρωσα διὰ τὰς Ρωσσίδας.

Τὸ πρώτιστον χαρακτηριστικόν των εἶναι ὅτι Ἑλληνίδες καὶ Ἕλληνες ἐδῶ διακρίνονται διὰ τὸν ἀκραιφνῆ πατριωτισμόν των. Ἡ ἀπὸ ρόδα Ἀπριλίου ἀνθοδέσμη τῶν ἑλληνίδων κυριῶν τῆς Νοβορροσίσκης ἀπὸ τοιαύτας ἐνθουσιώδες καὶ ὡραίας ψυχὰς ἀποτελεῖται.

Καὶ κατὰ πρῶτον σᾶς ἀναφέρω τὴν ἑλληνικωτάτην οἰκογένειαν τοῦ ἀγαπητοῦ τοῖς πᾶσιν καὶ ὑπὸ πάντων ἐκτιμωμέ-

νου ὁμογενοῦς κ. Κωνστ. Κογιαλῆ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν φιλόξενον οἰκίαν εἰσερχόμενός τις αἰσθάνεται τὴν ἀρχοντικὴν ἀτμοσφαίραν μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κογιαλῆ—ρωσσὶς τὴν καταγωγὴν πλὴν ἑλληνικωτάτη τὴν καρδίαν—παρέσχον εἰς τὰ τέκνα των λαμπρὰν μόρφωσιν καὶ τὰ ἀνέπτυξαν μὲ Ἑλληνικώτατα αἰσθήματα πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς πᾶν τὸ Ἑλληνικόν, ὥστε πολλάκις, συνομιλοῦσα μετὰ τῆς θυγατρός των, νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι εἰς τὴν παγερὰν Ρωσσίαν, ἀλλ' εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας ἀκπταπαύτως ὀνειρευόμεθα καὶ ἀκαταστάτως ποθοῦμεν.

Ἐπίσης ἄλλη Ἑλληνὶς τιμῶσα τὸ φῦλόν μας ἐν τῇ ξένῃ εἶναι ἡ κ. Ἑλένη Καβακώφ. Αὕτη ἂν καὶ γεννηθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα ἐν Ρωσσίᾳ εἶναι ὅμως Ἑλληνὶς γνησία ὡς ἀπέδειξε τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἀτυχῆ μας πόλεμον τοῦ 97, ἐργασθεῖσα καὶ συλλέξασα ἀρκετὸν ποσὸν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν.

Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσετε μέχρι ποίου βαθμοῦ ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα, ἀναφέρω καὶ τοῦτο, ὅτι θέλει πάντοτε ὅλη ἡ ὑπηρεσία τοῦ οἴκου της νὰ συνίσταται ἀπὸ Ἕλληνας, μ'ὅλον ὅτι τοῦτο εἶναι πολὺ δύσκολον, ἂν καί τὴν συντρέχῃ προθυμότατα εἰς τὸν πατριωτικὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν της καὶ ὁ καλός της σύζυγος.

Ἡ κ. Καλλιρόη Τσέρτου ἑλληνὶς ἐκ Φιλιππουπόλεως, μουσικὸς ἀρίστη, ὁμιλοῦσα πάντοτε διὰ τὰς Ἀθήνας, ἐνήμερος ὅλων τῶν Ἀθηναϊκῶν νέων· καὶ πολὺ ἀνεπτυγμένη, εἶναι ἡ ἀχώριστος καὶ πολύτιμος σύντροφος ὅλων τῶν νεοφερμένων ἑλληνίδων.

Ἄλλη ἐπίσης, Σπαρτιάτισσα ἀληθινὴ αὐτή, φέρουσα τὸν τίτλον τῆς μεγάλης εὐεργέτιδος τῆς γενεθλίου τοῦ συζύγου της Βαμβακοῦς ἔχει ἀναρτήσει τὸ δίπλωμα τοῦτο ἐπὶ τοῦ γραφείου του, ὡς κόσμημα ὑπέρτερον πάντων τῶν στολιζόντων τὸ κάλλος της ἀδαμάντων.

Μίαν ἀκόμη μεταξὺ πολλῶν ἄλλων θὰ ἀναφέρω, τὴν ὡραίαν κόρην, μητρὸς λατρευτῆς καὶ πολυκλαύστου, τῆς Ξάνθης Διαμάτη τὸ γένος Χατζίσκου, τῆς τελευταίας κυρίας τῆς τιμῆς τῆς Βασιλίσης Ἀμαλίας.

Μόλις πρὸ τριετίας νυμφευθεῖσα τὸν εὐγενέστατον ὁμογενῆ κ. Παναγιώτην Ἀν. Κορφιάτην, νεαρωτάτη καὶ μόλις γνωρίσασα τὸν κόσμον ὡς ἐκ τῆς προώρου ἀπωλείας τῆς ἀνεκτιμήτου μητρός της, κυβερνᾷ τὸν πλούσιον οἶκόν της μετ' ἀξιοθαυμάστου περισκέψεως. Τύπος σοβαρᾶς οἰκοδεσποίνης, παρὰ τὴν νεωτάτην ἡλικίαν της προσείλκυσε τὴν λατρείαν τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς κοινωνίας ὅλης.

Ὅλαι αὐταὶ καὶ ἄλλαι ἀκόμη Ἑλληνίδες ἀγαπημέναι καὶ ἀχώριστοι διέρχονται ἐν ἀδιακόπῳ φαιδρότητι καὶ ἀγάπῃ ζωὴν ἁγνὴν ἑλληνικήν, μὲ ἕνα μόνον πόθον πῶς νὰ φανοῦν χρήσιμοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, μὲ ἓν ὄνειρον τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀποκαταστάσεώς των εἰς τὴν ἀγαπημένην πατρίδα, μὲ τὰ γραμμένα βουνά της, τοὺς ἱεροὺς βράχους καὶ τοὺς ὡραιοτάτους γαλανοὺς ὁρίζοντας.

Σταυρούλα Στ. Γεωργακοπούλου

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

ΣΤ'.

Μετὰ τὸ πρόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας μία ὡραία συνάντησις. Ἐκεῖ παρὰ τὸ Capello Nero εἰς ἓν μικρὸν τραπεζιτικὸν γραφεῖον μία γνωστὴ μορφή, μία συμπαθὴς φυσιογνωμία. Εἷς ἥρως ἄγνωστος καὶ ταπεινὸς τοῦ πολέμου μαςτοῦ 1897. Εἷς ἀπὸ τοὺς γενναίως ἀγωνισθέντας, τῆς Λεγεῶνος τῶν Φιλελλήνων εἷς ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους Ἰταλούς, τὸν ὁποῖον ἡ συνταξει διῶτις καὶ ἀγαπητὴ φίλη καὶ συνεργάτις δὶς Εἰρήνη Νικολαΐδουεἶχε νοσηλεύσει ὡς νοσοκόμος εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων νοσοκομεῖόν μας τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων».

Βεβαίως δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον δεσμοὶ ὡραιότεροι καὶ ἱερώτεροι ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι συνάπτονται ἐπὶ τῆς κλίνης ἑνὸς βαρέως τραυματίου καὶ μιᾶς ἀγνώστου, ὡς πρὸ ὀλίγου ἔτι, ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους.

Διὰ τὸν Κολαούσην, διὰ τὸν Ἐνετὸν φιλέλληνα, διὰ τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ προσφέρῃ τὴν ζωήν του ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος, ἡ μὲ τὰ λευκὰ καὶ ἁπαλὰ χέρια καὶ μὲ τὸ καλὸν καὶ συμπαθὲς βλέμμα περιθάλψασα καὶ περιποιηθεῖσα αὐτὸν εἰς στιγμὰς πόνου καὶ ἀγωνίας καὶ κινδύνου, ἔγεινε κάτι περισσότερον παρὰ πραγματικὴ ἀδελφή.

Ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τότε ἀρκετά. Ὁ εἷς πιθανὸν νὰ μὴν ἐσκέφθη ποτὲ τὸν ἄλλον, ἀλλ' ἡ τυχαία ἐκείνη συνάντησις ἀφύπνισε καὶ πάλιν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τῶν δύω, τὸ ὡραῖον αἴσθημα τῆς συμπαθείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Οἱ δεσμοὶ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας δὲν λύονται εὔκολα ὡς οἱ δεσμοὶ τῆς χαρᾶς. Καὶ ὁ μετριόφρων καὶ ἀφελὴς ἥρως, ὁ φέρων ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά του τὰ τιμημένα τῶν σφαιρῶν καὶ τοῦ σιδήρου σημεῖα, σχεδὸν ἐδάκρυεν ὡς μικρὸν παιδὶ εἰς τὴν συνάντησίν μας καὶ δὲν ἤξευρε πῶς καλλίτερα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαράν του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἐν ὡραῖον λεύκωμα περιέχον μίαν πλουσίαν καὶ θαυμασίαν συλλογὴν τῶν ἀθανάτων μνημείων τῆς Βενετίας, συνοδευόμενον ἀπὸ θερμὰς λέξεις ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἐχαιρετοῦσε τὴν φίλην μου, μόλις ἀφυπνισθεῖσαν. Ἐν *καλῷ ἤλθετε* ἐγκάρδιον, ἐν ἄρωμα καρδιᾶς, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐξευγενίσει καὶ ἐξιδανικεύσει ἡ ἐθελοθυσία καὶ ὁ πόνος, ἐξεχύνετο ἀπὸ τὰς ὀλίγας γραμμὰς τοῦ ἐθελοντοῦ φιλέλληνος μέσα εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς φίλης μου. Ὁ Ἰταλὸς ἥρως, νέος πτωχός, ἐξεδήλου πρὸς τὴν Ἑλληνίδα ἀδελφὴν μὲ τοιαύτην ἁβρὰν γενναιότητα τὴν εὐγνωμοσύνην του. Καὶ ἡ Ἑλλάς, ὑπὲρ ἧς τόσον νέον αἷμα ξένων ἐχύθη, πῶς ἔδειξε μετὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τὴν ἰδικήν της; Καὶ διατί ἐκπλησσόμεθα πῶς οἱ φιλέλληνες ὀλιγοστεύουν καὶ πόσον οἱ ξένοι καὶ οἱ φανατικώτεροι ἄλλοτε δι' ἡμᾶς ἀραιοῦνται καὶ ψυχραίνονται;

Τὰ ὡραῖα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅπως τὰ ὡραῖα καὶ ἁβρὰ ἄνθη ἔχουν ἀνάγκην καλλιεργείας καὶ φωτὸς καὶ θερμότητος. Μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀχαριστίας, τῆς μικρότητος καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ὁ φιλελληνισμὸς μαραίνεται καὶ θνήσκει. Ὁ πόλεμος τοῦ 97 ὑπῆρξε, φοβοῦμαι, ὁ τελευταῖος τάφος του. Οἱ φιλέλληνες ἐτάφησαν ἐδῶ χωρὶς ἀπὸ τὴν τέφραν των ν' ἀναγεννηθοῦν ἄλλοι. Ἡ γῆ μας ἀπεδείχθη στείρα καὶ ἄγονος πρὸς καλλιέργειαν τοιούτων αἰσθημάτων.

Ὀλίγον μελαγχολικὴ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἤρχισεν ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς διαμονῆς μας εἰς Βενετίαν. Ὅταν ὅμως καὶ πάλιν ἀντίκρυσα τὰ χρυσᾶ ἄλογα τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἑλληνικῶν κιονοστοιχιῶν, αἱ ὁποῖαι ὡς ἀτίμητος καὶ ἀπέραντος μητρικὴ ἀγκάλη τὸν περιβάλλουν καὶ τὸν συγκρατοῦν καὶ τὸν θεμελιώνουν ὡς μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν κόσμων ὡραίων, τότε ἡ μελαγχολία μου διεσκεδάσθη. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν αἱ θεῖαι αὐταὶ ὡραιότητες τῆς δοξασμένης Ἑλλάδος τοῦ παρελθόντος, θὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ὡραῖα πνεύματα καὶ μεγάλαι ψυχαί, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἰδεώδους πατρίδος ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰσήλθαμεν εἰς τὸν ναόν. Μαῦρα παραπετάσματα ἐσκέπαζαν ὅλον τὸν ἐσωτερικὸν μαρμάρινον σκελετόν. Ἐν φέρετρον εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας ἐξήγει τὴν αἰτίαν τοῦ πένθους. Ὁ θάνατος ψυχρός, ἄσχημος, ἀπαίσιος, ἐξαφανίζει καὶ ἐδῶ ἀκόμη μὲ τὰ μαῦρα ράκη του πᾶσαν ἰδέαν ἀθανασίας. Οἱ ἱερεῖς, μαῦρα καὶ αὐτοὶ φαντάσματα, περιφέρουν μέσα εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν ἁρμονίαν τοῦ ναοῦ τὰς ἀσχημίας των. Μία πάλη τοῦ ἀσχήμου πρὸς τὸ ὡραῖον συμβολίζει ἴσως ἐδῶ τὰς δύο ἐποχὰς καὶ τὰς δύο θρησκείας. Κανεὶς ἱερεὺς καὶ κανεὶς ποντίφηξ ἀρχαίων θεῶν δὲν θὰ ἐσκέφθη βεβαίως ποτὲ νὰ καλύψῃ τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος, ἢ τὸ ὡραῖον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς ἔνδειξιν πένθους. Τοιαύτη ἱεροσυλία, τοιαύτη ὕβρις πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ ὡραίου θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος δὲν ὁμοιάζει βεβαίως τὸν Παρθενῶνα, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῶν αἰώνων· Ἐκκλησία κατ' ἐξοχὴν χριστιανικὴ ὑποβάλλεται εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰ θεσπίσματα τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία πρεσβεύει τὰς ὡραιότητας τοῦ μέλλοντος, περιφρονοῦσα πᾶσαν ἐξωτερικὴν ὡραιότητα τοῦ παρόντος.

Τὰ πένθιμα ἐκεῖνα σύμβολα εὑρίσκονται λοιπὸν πολὺ καλὰ εἰς τὴν θέσιν των καὶ οἱ ρασοφορεμένοι ἱερεῖς, οἱ προεξοφλοῦντες τὴν ἀθανασίαν τοῦ μέλλοντος μὲ τὴν σημερινὴν ἀσχημίαν τοῦ ἐνδύματός των ἔχουν δίκαιον.

Ἡ ἁρμονία ἄλλως τῶν μυριοσχήμων καὶ πολυχρώμων ψηφιδωτῶν μαρμάρων, τὰ ὁποῖα στρώνουν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἀστραποβόλημα τῶν μωσαϊκῶν τῶν καμπυλωτῶν ὑποστόων τῆς στέγης μᾶς ἀποζημιοῖ διὰ τὴν παράτονον μονοτονίαν τῆς πενθίμου τελετῆς.

Ἔπειτα τὸ ἅγιον Βῆμα ἀπέραντον, ὡς μία μεγάλη Ἐκκλησία, παρατάσσει εἰς τὴν κυκλοτερῆ κιονοστοιχίαν του τόσην ποικιλίαν γραμμῶν, τοιοῦτον συνδυασμὸν παλαιᾶς καὶ νεωτέρας τέχνης, τοιοῦτον πλοῦτον ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων καὶ μορφῶν καὶ ἀναγλύφων καὶ μωσαικῶν, ὥστε μόνον ἡ ἐξοικείωσις μὲ αὐτὸ νὰ ἀπαιτῇ ὡρῶν πολλῶν προσήλωσιν καὶ μελέτην.

Τὸ Ἐρεχθεῖον μὲ τὰς Καρυάτιδάς του, ἓν εἶδος ὑπαιθρίου Ἁγίου Βήματος καὶ αὐτό, μεθ' ὅλον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος του δὲν προξενεῖ βεβαίως τὴν κατάπληξιν τοῦ Βήματος τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἐδῶ μία ἁρμονία καὶ ἓν κάλλος γραμμῶν, κάτι κλασικῶς ἁπλοῦν καὶ ὁμοιόγραμμον καὶ ἰσχυρὸν σᾶς ἐπιβάλλεται. Τὸ θαυμάζετε διὰ τὴν ὡραιότητα τῆς ἁπλότητός του, διὰ τὴν εὐρυθμίαν του, διὰ τὴν θειότητά του. Μένετε ὥρας ἀντίκρυ του καὶ αἰσθάνεσθε μίαν ἠρεμίαν πνεύματος, μίαν γαλήνην ψυχῆς, κάτι τὸ ὁποῖον σᾶς ἡσυχάζει, σᾶς κάμνει εὐτυχῆ.

Ἐκεῖ πρὸ τοῦ Βήματος αὐτοῦ τῆς θρησκείας τῆς Ἀγάπης ὅλαι σας αἱ αἰσθήσεις συγκλονίζονται, συνταράσσονται, ἀφυπνίζονται εἰς μυρίας ἀντιθέσεις, ἐπανασταστοῦν τὸ πνεῦμά σας, ταράσσουν καὶ θορυβοῦν τὴν ψυχήν σας.

Κόσμοι ἀντίθετοι, ἐποχαὶ καὶ αἰῶνες ξέναι ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην, πνεύματα ἰσχυρὰ εἰς ἀντίθετα ρεύματα ἰδεῶν βαπτισμένα, ψυχαὶ μεγάλαι καὶ μικραὶ μαζὺ ἐπάλαισαν, ἐμόχθησαν, ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ θέσῃ κάθε μία καὶ τὴν ἰδικήν της σφραγίδα, διὰ νὰ φυσήσῃ κάθε μία καὶ τὴν πνοὴν τῆς ἰδικῆς της ζωῆς, τῆς ἰδικῆς της ἀντιλήψεως, τῆς ἰδικῆς της εὐλαβείας. Ὅλην αὐτὴν τὴν γιγαντομαχίαν τὴν ἔχετε ἐμπρός σας καὶ εἰς ὅλον βεβαίως τὸν ναόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Βῆμά του, τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τέχνη καὶ ὁ πλοῦτος εὑρίσκονται συγκεντρωμένα καὶ ἀλληλοκρατοῦνται τόσον σφιγκτά, ὥστε νὰ εὑρίσκετε, ὅτι τοῦτο δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς ἐκεῖνο, ὅτι τὸ ἓν ἐγεννήθη διὰ τὸ ἄλλο, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν τεχνιτῶν μετέδιδαν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἓν μυστικὸν ἁρμονίας καὶ γοητείας μαζὺ τελείας καὶ ὑπερτάτης.

Νομίζω ὅτι, ἂν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν ἐτελεῖτο μία Σύνοδος ὅλων τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου, κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς θὰ εὕρισκε καὶ ἓν ἰδικόν της ἰδανικὸν καὶ μίαν ἰδικήν της γωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ εἴδωλον τοῦ θεοῦ της.

Ὁ ἐκ Συρίας Εὐαγγελιστὴς ὑπῆρξε βεβαίως ὁ τυχηρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰσοτίμους του Ἀποστόλους. Ὅσον μεγάλος καὶ ἂν εἶνε ὁ κολοσσός, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Παπικὸς πλοῦτος ἔχει ἐγκαταστήσῃ τὸν Ἅγιον Πέτρον εἰς τὴν Ρώμην, ὅσον ἐπιβλητικὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ δοξασμένον νεκροταφεῖον, τὸ ὁποῖον στεγάζει εἰς Λονδῖνον, ὁ προτεσταντικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου, οὔτε αὐτός, οὔτε ἐκεῖνος δὲν ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἰδιορρυθμίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῆς τέχνης καὶ τῆς εὐσεβείας τόσων πολλῶν καὶ διαφόρων αἰώνων, ὅσον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ἀναντιρρήτως οἱ Ἐνετοὶ ἦσαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἠγάπησαν τὸν Σύρον Ἅγιόν των πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἰδικούς των. Καὶ ὡς Παλλάδιον πολύτιμον φοβηθέντες μὴ νοσταλγήσῃ καὶ τοὺς ἐγκαταλείψῃ αἴφνης, συνεκέντρωσαν τὴν ἁρμονίαν τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως μαζύ, καὶ ἠδέλφωσαν τόσον τελείως τὸ παρελθὸν μὲ τὸ μέλλον, ὥστε ὁ οἶκός του νὰ εἶνε ὁ μόνος εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀνήκει ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, εἰς ὅλας τὰς θρησκείας καὶ εἰς ὅλους τοὺς λαούς.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΕΝ ΔΑΝΙΑ

Εἰς τὴν Δανίαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρεῖται μία νομοθετικὴ μεταρρύθμισις τείνουσα νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν γυναῖκα δικαιώματα ὧν στεροῦνται αἱ γυναῖκες ἄλλων χωρῶν.

Καὶ πρῶτον ἐψηφίσθη τελευταίως νόμος καθιστῶν τὴν γυναῖκα ἐνήλικα ὡς καὶ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἡ κόρη, ὡς καὶ ὁ υἱός, γίνεται κυρία ἑαυτῆς καὶ δύναται νὰ κάμῃ οἱανδήποτε χρῆσιν θέλει τῆς περιουσίας της, εἴτε προερχομένης ἐκ κληρονομίας, εἴτε ἐξ ἰδίας ἐργασίας, ὡς δύναται νὰ διευθύνῃ ἐλευθέρως καὶ τὸν ἑαυτόν της.

Ἄλλος νόμος ψηφισθεὶς παρέχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα εἰς τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐνοριακῶν συμβουλίων καὶ ὡς ἐκλογεῖς καὶ ὡς ἐκλέξιμοι.

Δύο ἄλλοι νέοι νόμοι ἐψηφίσθησαν ἤδη ὑπὸ τῆς Κάτω Βουλῆς καὶ ἀναμένεται νὰ ψηφισθοῦν καὶ ὑπὸ τῆς Ἄνω. Ὁ εἷς τούτων παρέχει εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς· καὶ ἄλλος ἐπιτρέπει τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν ὡς ὑπαλλήλων εἰς τὰ ἐπίσημα γραφεῖα τῆς στατιστικῆς.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Ἐπὶ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε σκαλίσῃ τὴν μορφὴν τῆς Ζαχάρας, δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξαφανισθῆ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει περιπεπλεγμένον μετὰ τῶν κλάδων· τὴν εἶχε μετατρέψει μᾶλλον εἰς ἐθνικὴν δρυάδα, καλυπτομένην ὑπὸ πλουσίου φυλλώματος. Ἐδῶ ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχιερεὺς βλέπων κάτι τι ἀσύνηθες· μήπως εἶνε καμμία παράστασις ἑλληνική; Ἤξεύρω ὅτι τὰς ἔχεις σπουδάσει.

— Ὄχι, σᾶς βεβαιῶ, εἶνε ἰδέα ἰδική μου. Καὶ ἐνόσῳ ὡμίλει ὁ Ἄννας τὸν ἐξήταζε μὲ βλέμμα ἀνακριτοῦ. Ὁ Λάζαρος δὲ ἔβλεπεν ἀδιαλείπως τὸ μέρος τῆς εἰκόνος, ἐρυθριῶν καὶ ὠχριῶν ἀλληλοδιαδόχως.

— Ἀκούω ὅτι εἶσαι Φαρισαῖος, εἶπεν ὁ ἀρχιερεύς, δίδων ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκκλησιαστική μου θέσις, ἀπήντησεν ὁ Λάζαρος.

— Πῶς σοῦ φαίνονται αἱ σημεριναὶ θρησκευτικαὶ διαμάχαι, οἱ λαοπλάνοι, ἡ διδασκαλία τῶν ψευδοπροφητῶν, τὴν ὁποίαν διδασκαλίαν ἤρχισε ν' ἀκολουθῇ ὁ κόσμος μετὰ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως;

— Δὲν γνωρίζω τοιούτους.

— Καὶ ὅμως ἔχομεν ἕνα, ὅστις ὀνομάζει ἑαυτόν, «ὁ ἐπαγγελθεὶς» καὶ «ὁ Μεσσίας», διδάσκει καὶ ὁμιλεῖ ἐπ' ἐκκλησίας, ὡς Ῥαββί, κάμνει θαύματα καὶ ὁ λαὸς εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ αὐτόν. Γνωρίζεις τὸν ἄνδρα τοῦτον;

— Δὲν γνωρίζω τοιοῦτον, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Λάζαρος.

— Τὸν Ναζωραῖον ἐννοῶ; τὸν γνωρίζεις;

— Μετ' ἐκείνου εἶμαι συνδεδεμένος διὰ στενῆς φιλίας.

— Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἦσαι καὶ φίλος τῆς διδασκαλίας του!

Ὡμίλει εἰσέτι ὁ ἀρχιερεύς, ὅτε ὁσμὴ ροδελαίου ἐπλήρωσε τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ἰδοὺ ἡ Ζαχάρα λευκὰ ἀέρινα φορέματα ἐνδεδυμένη, μὲ ἕνα πέπλον ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ἀραχνοειδῆ. Ὡς νέφος ἐπαρουσιάσθη, καὶ βάλλει τὴν μικράν της χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος ταῦ πατρός της.

— Πήγαινε, παιδί μου, μέσα, εἶπεν ὁ ἀρχιερεύς· τώρα ὁμιλῶ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος.

— Ἄφες με, πατέρα μου, νὰ μείνω· δὲν σὲ διακόπτω, εἶπεν ἡ κόρη μὲ τόνον παρακλητικόν.

Οἱ λάμποντες ὀφθαλμοί της ἐστράφησαν πρὸς τὸν Λάζαρον, χωρὶς νὰ δώσῃ ὅμως τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν, ὅτι ἐνδιεφέρετο δι' αὐτόν.

Ὁ δυστυχὴς Λάζαρος ἠθέλησε νὰ τὴν μιμηθῇ, ἀλλ' εἰς μάτην· καὶ ἡ φωνὴ καὶ ἡ στάσις καὶ τὸ βλέμμα, ὅλα τὸν εἶχον προδώσει. Προσεπάθησε νὰ δεσπόσῃ τῆς ταραχῆς του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν.

Ἐπανέρχεται ὁ ἀρχιερεὺς ὅπου εἶχε διακοπῆ ἡ συνδιάλεξις εἰς τὴν ἄφιξιν τῆς Ζαχάρας; Ἀναφορικῶς τοῦ «Ναζωραίου» λοιπόν!

— Οὔφ! Ὁ Ναζωραῖος εἶπε μετὰ περιφρονήσεως ἡ Ζαχάρα.

— Ὁ Λάζαρος ἤλλαξε γρώματα.

— Ἐξακολούθει εἶπεν ὁ ἀρχιερεύς, εἶσαι καὶ σὺ ἐκ τῶν ὀπαδῶν του.

Ἡ Ζαχάρα παρετήρει μετ' ἐκπλήξεως τὸν Λάζαρον, ἀναμένουσα μετ' ἀγωνίας τὴν ἀπάντησίν του.

Ὁ Λάζαρος ἐστάθη ἐπὶ μίαν στιγμήν, καὶ ἔπειτα μετὰ πολλῆς ἀξιοπρεπείας λέγει:

— Δὲν ἔχω λόγον νὰ ψευσθῶ, οὔτε ἀρνοῦμαι ὅτι καὶ ἐγὼ ἀνήκω εἰς τὴν διδασκαλίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀπάντησιν ταύτην.

Ὁ ἀρχιερεὺς πρῶτος διέκοψεν αὐτόν, λέγων ψυχρῶς:

— Ὦ νέε, ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σὲ καταστήσω προσεκτικὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Εἶνε ἐπικίνδυνος.

Ἡ Ζαχάρα δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἔρριψε μόνον βλέμμα βαθὺ πρὸς τὸν Λάζαρον, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε λύπην, προτροπὴν καὶ πλέον τούτου, ἓν εἶδος παρακλήσεως. Ἔπειτα ρίπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ φεύγει εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ προαυλίου, ὅπου ἡ πιστοτέρα τῶν θεραπαινῶν της ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἀμέσως. «Σὺ ἐδῶ Ρεβέκκα» εἶπεν ἡ κόρη.

— Ἐξακολούθει τὴν ἐργασίαν σου, εἶπεν ὁ Ἄννας πρὸς τὸν Λάζαρον· δὲν θέλω νὰ σὲ ἀπασχολήσω περισσότερον.

Ὁ Λάζαρος ὅταν ἔμεινε μόνος, ἐστήριξε τὴν κεφαλήν του εἰς τὴν στήλην, εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχε σχεδιάσει τὴν εἰκόνα τῆς Ζαχάρας, τὴν μεταταπεῖσαν εἰς δρυάδα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸ πρωὶ διετάχθη εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἀρχιερέως νὰ κάμνῃ περίπατον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸ προαύλιον. Ἐστενοχωρεῖτο ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐχασμᾶτο. Ἀρκετὰς τῆς ἡμέρας ὥρας ἔκαμε τὴν ζωὴν αὐτήν, καὶ ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν Λάζαρον λέγει:

— Ἀλλὰ τί ἔκαμες λοιπόν, κύριε ἀρχιτέκτον, διὰ νὰ διαταχθῶ νὰ κάμνω τὸν φύλακα; Τί πληκτικὴ ἡμέρα! Τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν γνωρίζεις περισσότερον ἐμοῦ τὸ αἴτιον, καὶ θὰ τὸ κάμω λόγον. Ἠμπορεῖ νὰ εἶνε πάλιν καμμία ἰδιοτροπία τοῦ ἀρχιερέως. Ἄ! ἔχει ἱκανὰς τοιαύτας. Ἀλλὰ ἡ τυχαίως ἡ ἐπίτηδες ἔστρεψεν ὁ ἄνθρωπος τὴν κεφαλὴν πρὸς τους ἐξώστας καὶ τὰ παράθυρα τοῦ διαμερίσματος τῆς Ζαχάρας ἐν τῷ γυναικωνίτῃ.

Ὁ Λάζαρος ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται σιωπῶν, ἡ ψυχή του ὅμως ἐβυθίσθη πάλιν εἰς ἀπερίγραπτον λύπην.—Πόσον εἶμαι δυστυχής, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· τί θέσις εἶνε ἡ ἰδική μου τώρα! Εἴθε νὰ μὴ εἶχον βάλει ποτὲ τὸν πόδα εἰς τὸ παλάτι. Εἴθε νὰ μὴ . . . . Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του. Ἦτο ἀδύνατον νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις: τὴν εἶχον ἰδεῖ ποτέ. Ἡ καρδία δὲν ἠμπόρει νὰ πείσῃ τὸν νοῦν ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ τὴν εἶχε γνωρίσει. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπ' ἐναντίας ὡμολόγει, ὅτι αἱ μᾶλλον εὐχάριστοι, αἱ γλυκεῖαι τῆς ζωῆς του στιγμαὶ ἦσαν ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας ἔζη ἀφ' ὅτου τὴν εἶδε. Τί ὄνειρον! τί εὐτυχία! αἱ στιγμαὶ τὰς ὁποίας διῆλθε νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ τῆς ὁμιλῇ. Ἀλλὰ πῶς αὐτὸς ὁ τόσον αὐστηρός, ὁ περιφρονήσας τόσας ἄλλας ὡραίας τῆς Ἰουδαίας, ὑπεδουλώθη τώρα εἰς τοιοῦτον βαθμόν; Τί μυστήριον ἦτο αὐτό! δὲν εὕρισκε διέξοδον. Καὶ τί δίλημμα! Τί πάλη πεισματώδης εἰς τὸ δυστυχὲς αὐτὸ στῆθος! εἰλικρίνεια, πίστις, ἔρως φλογερὸς καὶ ἀδυναμία εἰς ἐχθρικὰ στρατόπεδα παραταχθέντα. Τί κυκεών! Τί χάος εἶνε τοῦτο! Ἔλεγεν ἀπελπις μονολογῶν.

Εἷς τῶν ἐργατῶν ὅστις παρετήρησεν ἀσυνήθως ἀφηρημένον καὶ τεταραγμένον τὸν ἀρχιτέκτονά του, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπὸ χρόνων εἰργάζετο, λέγει:

— Ἐξ ἡμέρας ἔχομεν ἀκόμη ἐργασίαν, κύριε ἀρχιτέκτον δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἴσως καὶ ὀλιγωτέρας τῶν ἕξ.

Ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου ἀπέσπασε τὸν Λάζαρον τῆς ἀγωνιώδους θέσεως εἰς ἣν εὑρίσκετο καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πραγματικότητα λέγει, διὰ νὰ εἴπῃ τι· ἴσως ἔχεις δίκαιον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν, τὸν ὁποῖον ὁρίζεις, ἀρκεῖ.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Λάζαρος ὡμολόγει παρρησίᾳ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ναζωραίου, ὁ Μαλαχίας ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἔξαλλος θυμοῦ. Ἡ σύζυγος καὶ ἡ θυγάτηρ του μολονότι ἦσαν συνειθισμέναι νὰ τὸν βλέπουν ἐν ὀργῇ, οὐχ ἧττον ὅμως τὴν φορὰν αὐτὴν ταῖς ἐφάνη ὑπὲρ τὸ μέτρον θηριώδης. Ἡ Ἀριέλλα συνεσπειρώθη καὶ ἐκαλύφθη ὅσον περισσότερον ἠμπόρεσεν εἰς τὴν κλίνην της. Ἡ Ἄγαρ ἀνέμενε τὴν ῥῆξιν μὲ θάρρος πάντοτε, λαμβάνουσα ἐκ τῶν προτέρων ἀμυντικὴν θέσιν.

— Εἶμαι προσβεβλημένος ἐγὼ καὶ ὁ οἶκός μου καὶ ἡ κοινότης ὅλη. Δὲν θὰ λησμονήσω ὅμως τὸν ἄνθρωπον . . .

— Φρικῶδες, εἶπεν ἡ Ἄγαρ, ἀλλ' ἀπὸ ποῖον καὶ πῶς;

— Διὰ τὴν γυναῖκα, ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ὁ σύζυγός της ἔχει ἔχθραν κατά τινος, καθῆκόν της εἶνε νὰ τὴν συμμερισθῇ, χωρὶς νὰ ζητῇ νὰ μάθῃ ἄλλο τι.

Ὁ Μαλαχίας ἐκάθησεν εἰς ἕνα εὐρὺν σοφᾶν, ἀνασύρας τοὺς πόδας ὑπὸ τὰ γόνατα, καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται τὰ τῆς ἡμέρας του, κατ' ἴδιον πρὸς τὸ Φαρισαϊκὸν ἐγὼ τρόπον, τὸ πραγματικὸν ὅμως εἶνε:

Ὁ Μαλαχίας ἐπήγαινεν εἰς τὴν συναγωγήν. Ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος ἠκούσθη διὰ τὴν ἐσπερινὴν προσευχήν· ἐστάθη τότε ἀμέσως εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται μεγαλοφώνως, ὡς νὰ ἔκραζε κανένα ὑδροφόρον νὰ σπεύσῃ. Ἐνῷ προσηύχετο οὔτω πως, μία ἰσχνή, ρακένδυτος, κινοῦσα τὸν οἶκτον γραῖα τὸν ἐπλησίασε, καιροφυλακτοῦσα ἴσως τὴν ὥραν. Ἐγγίζει τὸ κράσπεδον τοῦ φορέματός του καὶ λέγει· ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας προσευχῆς, Κύριε, γενοῦ ἵλεως διὰ τὸ ἐνοίκιον· λάβε ὑπομονήν. Ὁ πληρεξούσιός σου μὲ διώκει· τὸν παρεκάλεσα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ὁμιλήσω μὲ σὲ τὸν ἴδιον. Ὁ ἄνδρας μου καὶ ὁ υἱός μου ἀπέθαναν· τὸ ἠξεύρεις. Λάβε ὑπομονήν, ἕως ὅτου εὕρω δουλειά· γυναῖκα τῶν χρόνων μου κάθε οἰκογένεια δὲν τὴν θέλει ὑπηρέτριαν.

Τοῦτο ἤδη ἔφθανε διὰ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν εὐσεβῆ, τὸν φίλον τῆς προσευχῆς Μαλαχίαν.

— Γρηά! ἐφώναξε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν καὶ τὴν δριμύτητα τῆς φωνῆς του, δὲν βλέπεις ὅτι ταράττεις τὴν προσευχήν μου! Συμβίβασέ τα μὲ τὸν πληρεξούσιόν μου, καὶ ἄφες με νὰ συμβιβάζωμαι μὲ τὸν Θεόν μου.

— Ζητῶ τὴν χάριν σου, εἶπε πάλιν ἡ γραῖα, ὅπως καὶ σὺ τὴν χάριν τοῦ Ἰεχωβᾶ.

Πολλοὶ διαβάται μάρτυρες τῆς σκηνῆς ἐγέλασαν, ὥστε τὸ κακὸν ἐπερίσσευσεν, ἔκαμε τὸν Μαλαχίαν νὰ γίνῃ φρενήρης. Ἀλλ' ἦτο πεπρωμένον καὶ ἡ ἑσπέρα ὅλη νὰ τοῦ εἶνε ἀπαισία. Ἔλαβε μολαταῦτα ὑπομονὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὴν προσευχήν του.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν συναγωγήν, ὅπως ἀκούσῃ τὸν Ναζωραῖον, ὅστις ἀκριβῶς τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο ὡμίλει.

Διηγούμενος τὰ τῆς ἡμέρας του, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ περὶ Ναζωραίου κεφάλαιον, ἔσφιγξε τὰς χεῖρας, κινῶν αὐτὰς εἰς τὸ κενόν, δίδων γρονθοκοπήματα εἰς τὸν ἀέρα, ἀφοῦ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὸν ἴδιον· καί: Τώρα τί νομίζετε ὅτι μας εἶπεν;

— Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, οἱ διὰ κραυγῶν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου προσευχόμενοι, ὅπως πείσητε τοὺς ἀνθρώπους περὶ τῆς εὐσεβείας σας, τοὺς ὁποίους ἠμπορεῖτε νὰ ἐξαπατήσητε, ὄχι ὅμως καὶ τὸν καρδιογνώστην ἐπουράνιον Θεόν. Οὐαὶ ὑμῖν, οἱ κρυπτόμενοι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς προσευχῆς καὶ ἀφαιροῦντες τὸν ἄρτον τοῦ πένητος. Οὐαὶ ὑμῖν, οὐαὶ ὑμῖν, καὶ ἐπὶ τέλους—ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ ὡραιότερον—εἶσθε τάφοι στιλβωμένοι, λάμποντες ἐξωτερικῶς, καὶ ἔσωθεν γέμετε ὀστέων σαπρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Αὐτὰ ἐτόλμησε νὰ μᾶς εἴπῃ. Ἐξεκαύθη ὁ θυμὸς ὅλων. Ἡ συναγωγὴ ὅλη ἤναψε. Ἐγὼ ἐφώναξα:

— Πιάσετέ τον· μὴ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ μᾶς ἔγεινε πάλιν ἄφαντος. Ἐχάθη ἀπὸ τὸ μέσον.

— Πῶς εἶνε τοῦτο δυνατόν, σεῖς εἶσθε τόσοι, καὶ ἐκεῖνος μόνος. Ἀλλὰ πῶς σᾶς φεύγει; εἶπεν ἡ κόρη.

— Εἶνε καὶ τοῦτο εἰς κλάδος τῆς ἐπιστήμης του· νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ ὄμματά μας.

— Εἶνε ὅμως ἄξιον παρατηρήσεως αὐτό· ἄλλος ἄνθρωπος δὲν τὸ κατορθώνει, εἶπεν ἡ Ἄγαρ.

— Σιωπή, γυναῖκα! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁρκίζομαι ὅτι ὁ οἶκος δὲν ἔχει οὔτε ν' ἀκούσῃ οὔτε νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον μέχρι τοῦ αἰῶνος.

Ἡ Ἀριέλλα ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρός της δὲν εἶπε λέξιν, ἐστέναξεν ὅμως.

Πρό τινων ἡμερῶν ὁ Βαρούχ τῆς εἶχε ὁμιλήσει περὶ Ἰησοῦ τοῦ θεραπεύοντος καὶ ἐπρόκειτο ἀκριβῶς τὴν δύναμίν του νὰ δοκιμάσῃ· καὶ τώρα ἡ σκληρὰ αὐτὴ πατρικὴ ἀπόφασις!

Μετὰ δύο ἡμέρας μανθάνει ἀπὸ τὴν μητέρα της ὅτι ὁ τυφλὸς Βαρούχ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἤθελε νὰ τῆς μεταδώσῃ νέα τῆς πόλεως.

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἄγαρ ἦλθεν ὁ τυφλὸς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Μετά τινα λεπτά, ὅταν ἐξῆλθεν ἡ Ἄγαρ ὅπως δώσῃ διαταγὰς εἰς τὰς δούλας της, ὁ τυφλὸς ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως λέγει πρὸς τὴν Ἀριέλλαν, ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπως τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅπως ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν βλέπω βέβαια, καὶ δὲν ἠμπόρουν νὰ τὸν ἴδω.

— Αἴ καὶ τώρα; δὲν τοῦ ὡμίλησες;

— Πῶς δὲν τοῦ ὡμίλησα!

— Λέγε λοιπὸν νὰ σ' εὐλογήσῃ ὁ Θεός.

— Ὑπήγαμεν μὲ τὴν μητέρα μου. Εἰς τὸν δρόμον ὅπου ἤθελε περάσῃ ἦτο πολὺς κόσμος καὶ τὸν ἐπερίμενα· ἐμὲ ὅπως δὲν βλέπω, μ' ἔσπρωχναν οἱ ἄλλοι ὀπίσω, ἀλλὰ μὲ εἶδεν ἐκεῖνος, κ' ἐφώναξε μὲ φωνὴν ἠχηράν:

— Ἀποσύρθητε ἀπὸ τὸ μέσον, ἄφετε νὰ περάσῃ ὁ δυστυχὴς αὐτός. Καὶ οἱ ἄλλοι τότε μ' ὠδήγησαν, καὶ ἐννόησα ὅτι τὸ εἶπε δι' ἐμέ.

— Τοῦ ὡμίλησα διὰ σέ· τοῦ περιέγραψα τὴν θέσιν σου· ὅτι δὲν ἠμπορεῖς νὰ κινηθῇς, εἰδ' ἄλλως θὰ ἐπήγαινες πρὸ πολλοῦ πρὸς αὐτόν.

— Καὶ ἡ ἀπάντησίς του;

— Ἔσο εὐλογημένος Βαρούχ, μοῦ εἶπε; Θὰ ἔλθω πρὸς τὴν ἀσθενῆ κόρην.

— Καὶ πῶς ἤξευρε τὸ ὄνομά σου;

— Τοῦτο ἀκριβῶς μ' ἔκαμε νὰ θαυμάσω. Καὶ τότε μοῦ εἶπε.

— Σὺ Βαρούχ δὲν ζητεῖς τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν σου; δὲν ἔχῃς νὰ ζητήσῃς τι.

— Κύριε μου, τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω νὰ ζητήσω ἀπήντησα.

— Ὁ Θεὸς εὐλογήσῃ σε, μοῦ εἶπε. Καὶ τώρα, φίλη Ἀριέλλα, πρέπει νὰ μάθῃς, ὅτι εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐρχομένης ἑβδομάδος ἔρχεται πρὸς σέ, καὶ θὰ ἦσαι θεραπευμένη, ἐννοεῖς ἀμέσως.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Ἡ ἰδέα τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς μαγειρικῆς εἶναι βέβαια

ἀρκετὰ πρωτότυπος καὶ πρακτική, καὶ ἐπειδὴ ὅ,τι σεῖς διοργανόνετε ἐπιτυγχάνει πάντοτε, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν πραγματοποίησίν της.

Ἐπειδὴ ὅμως μᾶς ἐρωτᾶτε, ἂν νομίζωμεν ὅτι θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν μας, νομίζω καθῆκόν μου νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἐπ' αὐτοῦ γνώμην μου, Λοιπὸν ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς θέτει εἰς κατωτέραν μοῖραν τοῦ ἀνδρὸς δὲν συντελεῖ παρὰ φαινομενικῶς εἰς τὴν εὐτυχίαν μας. Ὅσον οἱ ἄνδρες θὰ πιστεύουν ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα εἰδικαὶ ἐπιστάτριαι τῶν μαγείρων των ἢ καὶ νὰ τοὺς ἀναπληρῶμεν ἐν ἀνάγκῃ, τόσον θὰ ζητοῦν νὰ μᾶς κρατοῦν ἁλυσοδέτους εἰς τοὺς δεσμοὺς τῶν προλήψεων καὶ νὰ μᾶς κλείουν ἑρμητικώτερα κάθε θύραν προόδου.

Βλέπετε πῶς οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐνθουσιάσθησαν καὶ πῶς οἱ διαπρεπέστεροι ἐκ τῶν χρονογράφων δύο διακεκριμένων πρωϊνῶν Ἐφημερίδων ἔπλεξαν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἰδέας σας; Νομίζετε ὅτι πραγματικῶς μόνον ἡ λαιμαργία καὶ ὁ πόθος τῆς καλοφαγίας τοὺς ἐνθουσίασε τόσον; Καὶ δὲν ὑποπτεύεσθε ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τὴν καλοφαγίαν κρύπτεται ὁ ὑστερόβουλος πόθος νὰ μᾶς παραπέμπουν εἰς τὴς κατσαρόλες μας καὶ τὸ νοικοκυρεό μας, εὐθὺς ὡς ἰδοῦν ὅτι ζητοῦμεν νὰ ἀνέλθωμεν ὀλίγον ὑψηλότερα καὶ νὰ ἀσχολώμεθα εἰς ἔργα εὐγενῆ, τῶν ὁποίων τὸ μονοπώλιον ἐκράτησαν ἕως τώρα διὰ τὸν ἑαυτόν των;

Δὲν βλέπετε πῶς ἐπαναστάτησαν οἱ ζωγράφοι μας, εὐθὺς ὡς εἶδαν ὅτι αἱ γυναῖκες ἐννοοῦν νὰ ἐπιδοθοῦν μὲ τὰ σωστά των εἰς τὴν Τέχνην, καὶ δὲν ἀντελήφθητε ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τὴν σεμνοτυφίαν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν τῆς προσβαλλομένης ἀρετῆς των κρύπτεται ὁ φόβος τοῦ ἐν τῷ μέλλοντι συναγωνισμοῦ;

Λοιπόν, Κυρία μου, ὅσαι ἔχουν κλίσιν εἰς τὴν μαγειρικήν, ἂς καταγίνωνται καὶ ἂς διαγωνισθοῦν, ὄχι διότι θὰ εὐχαριστήσῃ τοῦτο τοὺς συζύγους, ἀλλὰ διότι εὐχαριστεῖ αὐτάς. Ὅσαι ὅμως ἔχουν βλέψεις ὑψηλοτέρας, ἂς μὴ πλησιάζουν τὰ φουρνέλα, καὶ ἂς προτιμοῦν τὸ ἄρωμα τοῦ ideal ἀπὸ τὴν ἀποφορὰν τῶν κρομμυδιῶν. Ἡ γυναῖκα, ὡς λέγουν αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, εἶναι ὂν λεπτοφυὲς καὶ ἁβρόν, εἶναι φύσις ποιητικὴ καὶ ἰδεώδης. Λοιπὸν ἂς ζῇ εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ θερμοκήπια, ἂς φροντίζῃ νὰ μείνῃ πάντοτε ἁβρὰ καὶ ὡραία καὶ ἂς ἀφήσῃ τὴν χυδαίαν τέχνην τῆς μαγειρικῆς εἰς τοὺς ἄνδρας. Εἶναι ἓν στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ εὐδοκιμοῦν καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον πολλὰ κερδίζουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη γυναικός, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυστυχῶς ἄμοιρος μαγειρικῶν γνώσεων καὶ ἡ ὁποία θὰ λάβῃ εὐχαρίστως μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν σας.

Ἑλένη Γεωργιάδου

Ἀθῆναι 14 8βρίου 1904.

Κυρία μου,

Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς μαγειρικῆς, ἡ ὁποία ὡς πρακτικὴ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θ' ἀρέσῃ εἰς ὅλας τὰς ἀναγνωστρίας σας. Κι' ἐγὼ βεβαίως συγκινοῦμαι ἐμπρὸς εἰς ἕνα καλομαγειρευμένον γεῦμα, ὅταν μάλιστα πρόκειται νὰ λάβω μέρος ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μακρυνὴν ἱππευτικὴν ἐκδρομήν, δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς κρύψω ὅτι συγκινοῦμαι πολὺ περισσότερο ἐμπρὸς σὲ μιὰ ἀμαζόνα, ὅταν μάλιστα αὐτὴ εἶνε, ὡραία, καὶ ἱππεύει καλά.

Χωρὶς νὰ μὲ νομίσετε λοιπὸν κακὴν νοικοκυρά, προτιμῶ τὴν γυναῖκα ἐπάνω σ' ἕνε ὡραῖο ἄλογο νὰ τρέχῃ στὸν καθαρὸν ἀέρα, παρὰ νὰ εἶναι σκυμμένη ἀπὸ πάνω ἀπὸ τῆς κατσαρόλες τοῦ μαγειρίου, καὶ νομίζω πῶς περισσότερο συντελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν της ἡ ὡραία ἄσκησις τῆς ἱππασίας, ἀπὸ τὸν μολισμένον ἀπὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἀέρα τῆς κουζίνας. Μετ' ἰδιαιτέρας ὑπολήψεως.

Λίνο Κλωνίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Δ. Κασαμπᾶ. Συνδρομὴ ἐλήφθη προχθές. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀποστέλλονται.—Καν Π. Β. Νικολαΐεφ Τώρα τὸ λαμβάνετε τακτικά ; κ. Ι. Θ. Κ Ἄμφισσαν. Τὸ νέον σας ὄνομα δυσανάγνωστον. Συγχαίρομεν διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων.—Κον Χ Κ. Τύρναβον. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπολύτως, ἀγαπητὴ Κυρία. Τὸ φύλλον ἐκδίδεται τακτικώτατα ὡς πάντοτε καὶ δὲν διεκόπη ἡ ἔκδοσίς του ἢ ἀκριβῶς ὅσον καιρὸν διακόπτεται κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της Θὰ συμβαίνῃ ἴσως μόνον ὅτι αἱ ἔντυποι ταινίαι σας ἐτελείωσαν καὶ ὅτι τοῦτο διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς διεκπεραιώσεως. Ἤδη σᾶς στέλλονται ὅλα τὰ καθυστερήσαντα φύλλα μαζὶ καὶ ἀποστολὴ ἐπαναλαμβάνεται τακτική, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν. Καν Αἰ. Ι. Α. Βιρκὲτ-ελ-Σαβ. Ἔλειπα καὶ ἐγώ. Ἤδη λαμβάνετε τὰ ζητούμενα. Καν Ἐλ. Σ. Κυδωνίας. Ἐπισπεύσατε παρακαλοῦμεν.—Κον Στ. Κ. Φιλιππούπολιν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ Δα Κ.Λ Π. Χαλκίδα. Ἀποστείλατε, παρακαλῶ Κον Αἰ. Θ. Πάτρας. Βεβαίως καὶ αἱ κυρίαι τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θὰ ἔχουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς μαγειρικῆς. Αὐταὶ ἂς στείλουν πράγματα,τὰ ὁποῖα διατηροῦνται. Ὡραῖα κυδονόπαστα αἴφνης Ἡ γλυκίσματα ἐκλεκτά ἢ γλυκὰ ποτηριοῦ, ἢ κονσέρβες.

ΚΥΡΙΑ ὑπερόχου μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως, δυναμένη ὄχι μόνον γράμματα νὰ διδάξῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν παιδικὴν ψυχὴν νὰ διπλασιάσῃ καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς νὰ ρυθμίσῃ σύμφωνα μὲ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, ζητεῖ ἰδιαίτερα μαθήματα. Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» θὰ εἶναι εὐτυχὴς νὰ παράσχῃ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς ἀνεκτιμήτου κυρίας, ἧς ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίζῃ τὰς σπανίας ἀρετὰς καὶ τὰ μεγάλα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα.

ΚΥΡΙΑ Ἑλληνὶς πτυχιοῦχος, ἄριστα κατηρτισμένη ὄχι πολὺ νέα, ἐπιθυμεῖ νὰ συνοδεύῃ εἰς περίπατον δεσποινίδας ἢ καὶ παιδιὰ κατὰ τὰς προμεσημβρινὰς ὥρας, παρεχομένου αὐτῇ τοῦ προγεύματος. Συνιστᾶται θερμότατα καὶ παρ' ἡμῖν.

ΣΑΙΞΣΠΕΙΡ

Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία, Ἀμλὲτ, Ὀθέλλος, Βασιλεὺς Ληρ, Μακβεθ.

Κατ' ἔμμετρον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασιν
ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Μετὰ προλόγου καὶ ἑρμηνευτικῶν συμειώσεων

Αἱ μεταφράσεις αὗται τῶν πέντε τούτων τραγωδιῶν τοῦ μεγάλου ἄγγλου δραματουργοῦ θέλουσι δημοσιευθῆ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ Μαρασλῆ εἰς πέντε μηνιαῖα τεύχη, τιμώμενα ἕκαστον ἀντὶ τριῶν δραχμῶν (ἢ φράγκων τριῶν διὰ τὴν ἀλλοδαπήν).

Συνδρομαὶ εἰς τὰ πέντε τεύχη ὁμοῦ εἰσὶ δεκαὶ ἀντὶ δραχμῶν δέκα (ἢ φράγκων δέκα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς).